

VIDA PARROQUIAL

ECONOMIA 8-9-19

Col·lecta.....	99,43
Caixetes.....	6,00
Caixetes Càritas:.....	23,50
Caixetes ciris.....	29,16
Menjador.....	50,00

Diumenge **XXV del temps ordinari (C)**, 22 de setembre de 2019.
Am 8,4-7 / Sl 112 / 1Tm 2,1-8 / Lc 16,1-13

ENTERRAMENTS

Dissabte, dia 7 de setembre, vam acompanyar amb la nostra pregària els familiars d'Alegria Rovira Oromí, de 84 anys. I dilluns, dia 9, vam fer la celebració exequial de Joan Mateo Font, de 58 anys.

BATEIG

Nayeli Codina Saldaña, filla de Miquel i Sandra, va rebre el sagrament del Baptisme dissabte passat, dia 7.

REUNIÓ DE LA JUNTA DE CÀRITAS

La Junta de Càritas de la nostra parròquia té prevista la propera reunió per a aquest dimecres, dia 18, a les 8 del vespre, als locals de la parròquia.

Atent a les persones

Jesús,
et trobo formidable en les teves actituds,
sempre tan sinceres i valentes,
quan es tracta de les persones.
Per a tu, tota persona humana,
sigui la que sigui i visqui el que visqui,
té un valor immens i es mereix la teva atenció i la teva sol·licitud.
Alguns s'escandalitzaven quan et veien envoltat de molts que eren considerats com a pecadors, impurs i infidels, persones que els bons havien d'evitar.
Tu, amb molta naturalitat, els ofereixes el teu amor i la teva comprensió.
Has vingut al món a portar la Bona Nova de l'amor del Pare i de la salvació per a tothom, sobretot per als qui més la necessiten.
Dóna'm un cor obert i comprensiu envers els germans i germanes més necessitats d'amor i de veritat.

Josep Codina



Parròquia Sant Joan Baptista. Poblenuou

15 de setembre del 2019 Núm. 814

Diumenge XXIV durant l'any C



Déu Cercador

L'Evangeli d'aquest diumenge ens relata tres paràboles: històries inventades per a ajudar a entendre una realitat concreta. Per què Jesús explica aquestes històries? Què està passant?



Hi ha unes persones, fariseus i escribes, que són gent piadosa i especialista de la Llei, que murmuren, dient: «*Aquest (Jesús) acull als pecadors i menja amb ells*». Murmurar significa parlar en veu molt baixa, especialment manifestant una queixa o un disgust per alguna cosa.

El que tenen en comú les tres paràboles explicades per Jesús, és la invitació a compartir l'alegria d'haver trobat el que estava perdut. Quina diferència enorme hi ha entre el «*murmurar*» dels fariseus i els escribes i el «*alegreu-vos amb mi*» de les paràboles!

Fa poc vaig llegir un llibre escrit per un jesuïta dels Estats Units. Diu que li agrada molt una imatge de Déu: la del Cercador. Déu ens busca sempre. Déu buscant-nos, allí on estem.

En l'Evangeli d'avui Jesús busca als que murmuren... per a convidar-los a l'alegria.

Pauline Lodder

FULL INFORMATIU

Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 32,7-11.13-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: “Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte”.» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meva indignació i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.»

Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havíeu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: “Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel, i tot aquest país que jo us havia dit el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre”.»

Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

Salm responsorial [50,3-4.12-13.17.19]

Compadiu-vos de mi, Déu meu, vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats.

Déu meu, creeu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llenceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant.

Obriu-me els llavis, Senyor, / i proclamaré la vostra lloança. / La víctima que ofereixo és un cor penedit; / un esperit que es penedeix, / vós, Déu meu, no el menyspreeu.

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 1,12-17)

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi, perquè quan encara no tenia fe no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, juntament amb la fe i l'amor en Jesucrist.

Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna.

Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 15,1-32)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «¿Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdia una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: “Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut”? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se.

»I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdia una, ¿no encendria el llum i escombraria la casa i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: “Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut”? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

Dones i Església: res a fer? (III part i última)

Cornut i pagar el beure

Com es pot pretendre que les mateixes dones escampin el pensament d'aquesta institució en els propis fills i filles? Moltes dones han deixat la pràctica religiosa i se n'han allunyat a causa del menyspreu de la institució eclesial. I si hi havia hagut en un temps no gaire pretèrit un nombre important de vocacions religioses femenines molt superior al dels homes, actualment monestirs i ordes religiosos femenins van tancant les portes a causa de l'envelliment de les seves monges, sense cap esperança de revifada. A les religioses, també els passa factura el tracte ignominiós que reben de les autoritats masculines, que mai no han confiat en la vàlua d'aquelles dones recloses, a les quals fins fa molt pocs anys no se les va deixar accedir al coneixement. Llegir, estudiar, pensar, etc. no era per a elles, que s'havien de conformar amb pràctiques com les novenes i els rosaris, pregàries repetitives, i amb les tasques domèstiques. I si això en la seva primera joventut les havia il·lusionades, amb el pas dels anys i amb els canvis de mentalitat les ha deixat desemparades del tot. Potser ja s'ha fet tard per a redreçar-ho. Segurament ja és impossible. Si alguna cosa ha de renéixer, segur que serà ben diferent. I si l'Església amb majúscules no s'ho repensa a fons, juntament amb les dones, donant-los la paraula, no hi haurà res a fer i l'Església haurà perdut també les dones.